Forbrukertilsynet

Kommunal- og moderniseringsdepartementet

Levert elektronisk på regjeringen.no

Deres ref.	Vår ref. Sak nr: 21/12973-2 Saksbehandler: Henrik Kulseng Dir.tlf: 930 81 040	Dato: 12.10.2021

Forbrukertilsynets høringssvar - forslag til ny ekomlov, ny ekomforskrift og endringer i nummerforskriften

1. Innledning

Vi viser til høringsbrev datert 02.07.2021 hvor det framgår at Kommunal-moderniseringsdepartementet ønsker innspill til forslag til ny ekomlov, ny ekomforskrift og endringer i nummerforskriften, som bygger på den såkalte ekomkodeksen (EU) 2018/1972.

Som kjent fører Forbrukertilsynet tilsyn med at næringsdrivendes avtalevilkår og markedsføring som rettes til forbrukere ikke er i strid med markedsføringsloven. I tillegg mekler vi i forbrukertvister og forbereder saker til Forbrukerklageutvalget. For mer informasjon, se www.forbrukertilsynet.no.

Ekomkodeksen, som det norske lovforslaget bygger på, inneholder et revidert felleseuropeisk rammeverk for elektronisk kommunikasjon. Forslaget til ny ekomlov er åpenbart ment å sikre konkurranse og investeringer i ekommarkedet, men det skal i tillegg sikre en sterkere forbrukerbeskyttelse.

Her i Norge har vi allerede et godt forbrukervern, og det er viktig at man ved gjennomføring av nye EU-regler ikke gjør nasjonale valg som fører til et dårligere vern enn det vi har i dag. Blant annet så legger direktivet opp til valgfrihet på noen punkter som regulerer avtalen mellom ekomtilbydere og forbrukere. Etter vår oppfatning er det svært viktig at departementet har en klar holdning om at man gjennom lovgivningsprosessen ikke åpner opp for en svekkelse av forbrukervernet vi har i dag.

Forbrukertilsynet
Postboks 2862 Kjørbekk,
3702 Skien

Telefon: +47 23 400 600
E-post: post@forbrukertilsynet.no
Nettside: forbrukertilsynet.no

Derfor er det viktig at det kommer tydelig gjennom i loven og forarbeidene hvor departementet har ment å gjøre endringer, slik at ikke alternative formuleringer resulterer i en faktisk svekkelse av forbrukervernet, se f.eks. våre merknader i pkt. 2.4 til lovutkastets § 4-6.

2. MERKNADER

2.1. Begrepsbruk og definisjoner

Lovutkastets § 1-5 pkt. 25-29

Forbrukertilsynet bemerker for det første at forbrukerdefinisjonen som er lagt til grunn i forslaget til ny ekomlov skiller seg noe fra den som er brukt ellers i forbrukerlovgivningen, se for eksempel markedsføringsloven (mfl.) § 5 første ledd bokstav a eller forbrukerkjøpsloven § 1. Eksempelvis følger det av mfl. § 5 første ledd bokstav a at:

> Forbruker: *en fysisk person som ikke hovedsakelig handler som ledd i næringsvirksomhet*

I forslagets § 1-5 pkt. 27 er forbruker definert som:

> *forbruker: enhver fysisk person som benytter eller ber om tilgang til en offentlig tilgjengelig elektronisk kommunikasjonstjeneste til formål som ikke har forbindelse med vedkommendes forretnings-, håndverks- eller yrkesvirksomhet.*

Forslaget opererer med en strengere terskel enn det som ellers er vanlig praksis i forbrukerreguleringen, ved at «ikke har forbindelse med» brukes i stedet for «ikke hovedsakelig».

Vi ber derfor om at forbrukerdefinisjonen som legges til grunn i lovutkastet endres slik at den er lik definisjonen som ellers er brukt i forbrukerreguleringen, og ikke dermed innebærer en økt terskel for å regnes som forbruker.

Forbrukertilsynet bemerker for det andre at forslaget opererer med tre definisjoner i § 1-5 pkt. 25-27: «bruker», «sluttbruker» og «forbruker», som er vanskelig å skille fra hverandre.

Vi stiller spørsmål ved om en slik ordning vil skape en uklar rettssituasjon. Det vil være vanskelig for den enkelte å vite hvilke rettigheter vedkommende kan påberope i ulike situasjoner.

Problemet aktualiserer seg bl.a. i forslagets kapittel 4 som gir forbrukere og andre sluttbrukere rettigheter. Her benyttes definisjonene «forbruker», «sluttbruker» og også «mikroforetak» og «små foretak» om hverandre.

At forslaget behandler rettigheter for forbrukere og næringsdrivende i samme kapittel kan være kompliserende og skape tolkningstvil. Etter vårt syn kunne forslaget med fordel skilt skarpere mellom hvilke rettigheter som tilfaller forbrukere og hvilke som tilfaller næringsdrivende.

2.2. Styrket vern for mikroforetak, små foretak og ideelle organisasjoner

Lovutkastets § 4-6 annet ledd

Forbrukertilsynet er langt på vei enig i lovforslagets syn på at mikroforetak, små foretak og ideelle organisasjoner har behov for et styrket vern sammenliknet med i dag. I fortalen avsnitt 259 står det at:

> *«The bargaining position of those categories of enterprises and organisations is comparable to that of consumers and they should therefore benefit from the same level of protection unless they explicitly waive those rights».*

Forbrukertilsynet kan slutte oss til denne observasjonen da vi hvert år mottar henvendelser fra boligsammenslutninger, borettslag og enkeltpersonforetak som opplever en uklar rettsposisjon og et manglende vern i møte med tilbydere av elektroniske kommunikasjonstjenester.

Forbrukertilsynet er som utgangspunkt enig i departementets vurdering om at styrkingen av vernet for mikroforetak, små foretak og ideelle organisasjoner bør uttrykkes eksplisitt i lovteksten. Vi har imidlertid to presiseringer som vi ønsker at departementet skal ta stilling til. Vi ønsker at boligsammenslutninger og borettslag eksplisitt skal omfattes av forbrukerdefinisjonen. Imidlertid så er vi usikre på om den beste måten å ivareta mikroforetak, små foretak og ideelle organisasjoner på er ved indirekte å inkludere disse i forbrukerdefinisjonen i lovutkastet.

Vi vil for det første oppfordre departementet til å presisere i lovteksten at kollektive avtaler skal reguleres av de samme reglene som gjelder for avtaler inngått mellom tilbydere og private husstander.

Basert på våre erfaringer mener vi at man bør benytte muligheten til å
Presisere i lovutkasts § 4-6 første ledd at borettslag og sameier som inngår avtaler om levering av ekomtjenester til sine beboere, skal regnes som forbrukere, men med visse unntak.

Kollektivavtalene er først og fremst avtaler som får direkte virkning for privatpersoner, herunder forbrukere. Styrene består ofte av beboere som ikke har større forutsetninger for å forhandle avtaler enn hva man har i privatmarkedet, og derfor må sies å være av uprofesjonell karakter. Noen av avtalene kan være forhandlet fram mellom ekomtilbyderne og profesjonelle avtaleparter, som for eksempel boligbyggelag eller andre utbyggere. Det er likevel viktig å ta med seg at disse avtalene til syvende og sist har konkrete konsekvenser og er bindende for den enkelte forbruker. Videre vil forslaget også hensynta tilbydere som har investeringskostnader gjennom unntaket for avbetalingsavtaler i lovutkastets § 4-6 tredje ledd.

Det følger av merknaden til lovutkastets § 4-6 første ledd at «[s]om forbruker regnes også borettslag og liknende grupperinger av flere enkeltstående forbrukere som fremstår som en

gruppe.» Forbrukertilsynet mener det vil styrke borettslagenes og boligsammenslutningenes rettigheter om denne presiseringen ble inntatt i selve lovteksten.

Forbrukertilsynet vil for det andre bemerke at ordlyden i lovutkastets § 4-6 annet ledd skiller seg fra direktivteksten i artikkel 105 nr. 2.

I lovutkastet fremgår det i forslagets § 4-6 annet ledd at «[s]om forbruker etter denne bestemmelsen regnes også mikroforetak, små foretak og ideelle organisasjoner».

I direktivets art. 105 nr. 2 er ordlyden:

> *"Paragraph 1 shall also apply to end-users that are microenterprises, small enterprises or not-for-profit organisations, unless they have explicitly agreed to waive those provisions".*

Vi mener det her foreligger et avvik mellom direktivteksten og lovutkastet. Vi vil derfor oppfordre departementet til å endre formuleringen til å ligge nærmere direktivteksten.

En liknende formulering som er brukt i lovutkastets § 4-6 annet ledd er brukt flere steder i lovutkastets kapittel 4 om sluttbrukerrettigheter.

Forbrukertilsynet vurderer at det kan skape en uklar rettssituasjon dersom aktører som klart handler i næringsvirksomhet skal regnes som forbruker, når det avgjørende elementet i alminnelige forbrukerdefinisjoner nettopp er fraværet av næringsinteresse. Videre kan det bli uklart for disse aktørene hvorvidt de kan henvende seg til Forbrukertilsynet med rettighetsbrudd etter lovforslagets kapittel 4.

Forbrukertilsynet foreslår derfor at i stedet for at forslaget benytter formuleringen «[s]om forbruker etter denne bestemmelsen regnes også …», så kan forslaget heller benytte formuleringen «[f]ørste ledd skal også gjelde sluttbrukere som er mikroforetak, små foretak eller ideelle organisasjoner, med mindre de uttrykkelig har samtykket til å fravike rettighetene i bestemmelsen.»

Vi mener en slik presisering vil bidra til å skape en klarere rettssituasjon, samtidig som man gir et styrket vern til mikroforetak, små foretak og ideelle organisasjoner.

2.3. Opplysningskrav før avtaletilbud og krav til avtalesammendrag

Lovutkastets § 4-4 og utkast til forskrift § 2-3

Departementet foreslår i samsvar med direktivet å innta en bestemmelse i utkastets § 4-4 og i forslag til forskriften § 2-3 om opplysningskrav før avtaletilbud.

Forbrukertilsynet stiller seg positive til at det stilles konkrete krav til hvilken informasjon tilbydere må fremsette før en forbruker anses bundet av en avtale. Slike krav bidrar til å sikre at forbruker mottar tilstrekkelig informasjon om tilbudet til at forbruker får anledning til å foreta et begrunnet valg av tjeneste. Slike krav bidrar også til å redusere antall tvister knyttet til forbrukere som mener de ikke har inngått en avtale.

Vi stiller oss også positive til at denne beskyttelsen også omfatter mikroforetak, små foretak og ideelle organisasjoner. Vi mottar jevnlig henvendelser fra enkeltpersonforetak og små selskaper som opplever å bli bundet til mobilavtaler eller bredbåndsavtaler ved telefonsalg, som de ikke har hatt til hensikt å akseptere, for deretter å bli møtt med krav om å betale dyre bruddgebyr. Hvor sluttbruker aksepterer avtalen, er vedkommende ofte ikke er klar over at vedkommende er tilbudt et bedriftsabonnement og ikke et forbrukerabonnement.

Vi vurderer at et styrket krav til forutgående informasjon kan bidra til å redusere konfliktnivået knyttet til slike salgssituasjoner.

Forbrukertilsynet bemerker imidlertid at det i forslag til forskrift § 2-3 femte ledd presiseres at «[o]pplysningene skal gis på en klar og forståelig måte på et dokument som gjøres tilgjengelig av tilbyder og som enkelt kan lastes ned».

Vi oppfordrer departementet til å kommentere i merknadene hvordan situasjonen blir ved typiske dørsalg og telefonsalg. Ved dørsalg er det anledning til å gi ut et fysisk dokument. En slik løsning er derimot vanskelig ved telefonsalg.

Lovutkastets § 4-5 og utkast til forskrift § 2-4

Departementet foreslår i tråd med direktivet å innta en ny bestemmelse i utkastets § 4-5 og i forslag til forskriften § 2-4 om avtalesammendrag og avtalevilkår.

Forbrukertilsynet har i flere sammenhenger spilt inn at avtalesammendrag er en enkel måte å gjøre forbrukeren klar over de viktigste rettighetene og forpliktelsene sine, særlig knyttet til digitale tjenester. Vi stiller oss derfor positive til at departementet foreslår å stille et krav til tilbyderne om å gi forbrukerne et kortfattet og lett leselig sammendrag av inngått tjenesteavtale.

Vi vurderer at et slikt sammendrag kan bidra til å skape mer klarhet i avtaleforhold om elektroniske kommunikasjonstjenester og gi forbrukere en oppfordring om å benytte angreretten dersom avtalen skiller seg fra hva de har hatt intensjon om å inngå avtale om.

2.4. Vilkår for bruk av bindingstid og regulering av oppsigelse

<u>Vilkår for bruk av bindingstid</u>

Lovutkastets § 4-6

Det følger av lovutkastets § 4-6 første ledd at «[a]vtale mellom tilbyder av internettilgangstjeneste eller nummerbasert person-til-person kommunikasjonstjeneste og forbruker skal ikke være bindende for en lengre periode enn 12 måneder. I særlige tilfeller kan det avtales lengre bindingstid, likevel ikke lengre enn 24 måneder.»

Et avtalevilkår om bindingstid innebærer at forbrukerne i utgangspunktet ikke kan si opp avtalen før det har gått en viss periode. Lang bindingstid gjør at forbrukerne ikke har mulighet til å benytte andre tilbud i markedet og vil binde forbrukerne til en bestemt type teknologi og aktør i et innovativt og dynamisk marked. Bruken av bindingstid vil derfor ha en

innlåsende effekt på forbrukerne, og redusere muligheten i bindingstidsperioden til å velge potensielt bedre og rimeligere tilbydere.[1]

I gjeldende ekomlov § 2-4 fjerde ledd er det uttrykkelig presisert at for å benytte et vilkår om bindingstid så forutsettes det at tilbyder gir sluttbruker en økonomisk fordel. Forbrukertilsynet merker seg at vilkåret ikke er eksplisitt inntatt i lovforslagets § 4-6. Det fremgår heller ikke av merknadene til bestemmelsen at det har vært intensjonen å endre praksis fra gjeldende rett.

Vi vurderer at å fjerne vilkåret om økonomisk fordel fra lovteksten kan svekke forbrukervernet sammenlignet med i dag. Vi ønsker derfor å foreslå at departementet uttrykkelig i lovutkastets § 4-6 viderefører vilkåret om *reell økonomisk fordel* og inkluderer et vilkår om *bruddgebyr*, som forutsetning for å kunne benytte bindingstid i forbrukerkontrakter.

For å sikre forbrukere i avtaler om elektroniske kommunikasjonstjenester, ber vi derfor om at departementet inntar begge vilkårene, at forbruker må tilståes *en reell økonomisk fordel* og muligheten til å heve avtalen mot å betale *et forholdsmessig bruddgebyr*, eksplisitt i lovteksten til bestemmelsen. Dersom begge vilkårene inntas i lovteksten vil det styrke forbrukernes forhold, ved å sikre at avtaler med bindingstid forblir unntaket og ikke hovedregelen i avtaler om elektroniske kommunikasjonstjenester.

Bindingstidens lengde

Av direktivets art. 105 (1) fremgår det at maksimum lengde på bindingstiden skal være 24 måneder. Likevel åpnes det for at man i nasjonal rett kan innføre kortere maksimum bindingstidslengde.

Reglene i ekomloven § 2-4 om maksimal bindingstid ble endret i 2013 og det ble tatt inn en regulering av maksimal bindingstid på 12 måneder. Dette har fungert bra i praksis, og er etter vår oppfatning en svært viktig regulering. Binding til en tilbyder hindrer forbrukerne i å benytte seg av andre gode tilbud i markedet, og er et konkurransehinder. Som kjent endrer ekommarkedet seg raskt. I slike markeder er vi avhengig av mobile forbrukere. Vi ønsker derfor å reise spørsmål om bindingstiden i noen tilfeller bør reduseres ytterligere.

Basert på Forbrukertilsynets arbeid har vi over tid sett en nedgang i bruken av bindingstidsavtaler. Denne nedgangen er nå på vei til å snu og vi ser starten på en trend hvor flere tilbydere igjen begynner å kreve et vilkår om bindingstid i forbrukeravtaler, gjerne under navn som «avtaletid» eller «avtaleperiode». Forbrukertilsynet kan derimot ikke se at nødvendigheten av slike vilkår har økt. Utfra et forbrukerperspektiv synes det som at konkurransen ikke er tilstrekkelig blant tilbydere av elektronisk kommunikasjonstjenester, samt at de økonomiske fordelene forbrukerne mottar ved å binde seg synker.

Siden det åpnes for avbetalingsavtaler lenger enn 24 måneder, se under, mener Forbrukertilsynet at departementet må vurdere om det er grunnlag for å regulere kortere binding enn 12 måneder i visse tilfeller. For avtaler om ren tjenesteyting uten direkte investeringskostnader er 12 måneder lenge å binde forbrukerne i et omskiftende marked.

[1] Se også fortalen punkt 277 til direktiv (EU) 2018/1972

Tidligere har for eksempel Forbrukertilsynet sammen med 7 andre europeiske forbrukermyndigheter spilt inn på EU-nivå at det ikke bør regelfestes lenger bindingstid enn 6 måneder.[2] Her ble det vist til behovet for å beskytte forbrukere mot innlåsende mekanismer og at Danmark allerede opererte med en maksimumsgrense på 6 måneder.

Forbrukertilsynet ønsker på denne bakgrunn å foreslå at lengste bindingstidsperiode som er tillatt i forbrukeravtaler settes til 6 måneder. Videre at bindingstidsperioden som tillates under unntaket for «særlige tilfeller» begrenses til 12 måneder.

Avdragsbetalingens lengde og rammer

Departementet foreslår i samsvar med direktivet å innta en ny bestemmelse i forslagets § 4-6 tredje ledd om avdragsbetaling for nettilkobling.

I lovutkastets § 4-6 tredje ledd annet punktum åpnes det for at det i noen tilfeller kan avtales avdragsbetaling for lengre enn 24 måneder. Muligheten til å inngå avtaler om avbetaling av infrastruktur over en lengre periode enn 24 måneder kan føre til at det blir kommersielt attraktivt å bygge infrastruktur flere steder. Dette vil være positivt. Investeringer knyttet til utbygging av kostbar infrastruktur kan derfor legitimere bindingstider i noen tilfeller. På samme måte kan det i tilfeller hvor tilbyderne i mindre grad kan argumentere med direkte utbyggingskostnader knyttet til et avtaleforhold være grunn til å reise spørsmål ved behovet for bindingstid overhodet.

Videre vil vi påpeke at lovutkastets § 4-6 tredje ledd etter vårt syn legger opp til et snevert unntak. Det må være snakk om en separat avtale bestemt innrettet mot avbetaling av infrastruktur, herunder fiber. Det må gjelde avtaler om levering av infrastruktur til en bestemt husstand. I tillegg kan avtalen ikke være avhengig av at forbrukeren knytter til seg andre tjenester, for eksempel levering av TV eller telefoni. Dette bør gjenspeiles i implementeringen, og man bør se på hvordan lovforslaget kan være tydelig på hvilke unntakstilfeller bestemmelsen gjelder for.

I tillegg bør man vurdere om det er åpning for å innta formuleringer i lovforslaget som sikrer at avbetalingstiden, dersom man benytter seg av unntaket, uansett er forholdsmessig satt opp mot utbyggers faktiske kostnader for den enkelte avtalen. I tillegg må forbrukerne ha en mulighet til å komme seg ut av avtalen, og dette bør også reguleres nærmere.

I forlengelsen kan man vurdere om det bør det innføres en maksimal mulig avbetalingstid for tilfeller som faller inn under dette unntaket.

Oppsigelsestidens lengde

Det fremkommer av direktivet art. 105 (3) at medlemsstatene skal sikre at lengste oppsigelsesperiode på løpende avtaler er på én måned.

[2] Se Common position fra European Unfair Terms Strategy (02.12.2013)

Forbrukertilsynet kan ikke se at departementet har implementert denne reguleringen av oppsigelsestid i lovutkastet.

Forbrukertilsynet mottar hvert år flere henvendelser fra forbrukere som reagerer på at de kan si opp andre digitale abonnementer med umiddelbar virkning, mens de må akseptere gjerne inneværende måned pluss én måned for å si opp et abonnement på elektroniske kommunikasjonstjenester.

Forbrukertilsynet har arbeidet aktivt med tilbyderne av elektroniske kommunikasjonstjenester for å få forkortet oppsigelsestiden som tilbyderne benytter i sine forbrukeravtaler. På nåværende tidspunkt har de fleste tilbyderne akseptert å benytte en oppsigelsestid som ikke er lenger enn inneværende måned pluss én måned. Denne ordningen kan innebære en oppsigelsesperiode på opptil 60 dager. Enkelte aktører har benyttet den gunstigere ordningen med å kun operere med en oppsigelsesperiode på inneværende måned frem til ny faktureringsperiode starter. Altså en periode på dato til dato, med maksimum 30 dager.

Forbrukertilsynet har forståelse for at tilbydere av elektroniske kommunikasjonstjenester har behov for noe tid til å gjennomføre en oppsigelse eller en portering. Likevel er det en kjensgjerning at de fleste prosessene i dag er heldigitale og kan gjennomføres på kort tid. Den lange oppsigelsestiden er dermed ikke knyttet til faktiske utfordringer med å gjennomføre oppsigelsen eller porteringen til ny tilbyder, men blir heller et virkemiddel for å låse inn forbrukere til den gjeldende avtalen. Lange oppsigelsestider bidrar dermed til at terskelen for å bytte tilbyder øker og at forbrukere sjeldnere vil gjennomføre et bytte av tilbyder.

Forbrukertilsynet foreslår av den grunn at departementet innfører en lengste oppsigelsestid som kan benyttes i forbrukeravtaler om elektroniske kommunikasjonstjenester på 30 dager.

2.5. Kontroll av kostnader

Lovutkastets § 4-9

Departementet foreslår å samle flere regler om kontroll av kostnader for sluttbruker i utkastets § 4-9.

Forbrukertilsynet er utelukkende positiv til at sluttbrukere gis større anledning til å kontrollere sine kostnader og følge opp sitt faktiske forbruk. Vi vurderer at tilgang på spesifisert faktura kan virke konfliktdempende ved at forbrukere og andre sluttbrukere gis adgang til å ettergå de enkelte punktene i fakturaen.

Når det gjelder hvilke subjekter som er omfattet av bestemmelsen og bruken av formuleringen «[s]om forbruker etter denne bestemmelsen …» i § 4-9 annet ledd andre punktum, viser vi til våre merknader under punkt 2.2.

2.6. Tiltak ved uteblitt betaling

Lovutkastets § 4-11

Forbrukertilsynet bemerker at forslaget i § 4-11 regulerer tiltak ved uteblitt betaling. Vi stiller oss positive til at det foreslåes å kreve at tilbyder må vente minimum én måned etter at

forbruker har mottatt betalingsoppfordring, før tilbyder kan iverksette sperring eller annen bruksbegrensning ovenfor forbruker.

Forbrukertilsynet ønsker likevel å løfte frem en praksis vi er blitt kjent med gjennom vårt tilsynsarbeid.

Forbrukertilsynet er blitt kjent med at forbrukere som har hatt problemer med å betale sine abonnementsavgifter, og tjenesten som følge av manglende betaling er blitt fullstendig sperret, har opplevd fortsatt å bli krevd for fulle abonnementskostnader under sperringen. Når forbruker etter hvert er i stand til å betale for å åpne abonnementet igjen, har forbruker deretter blitt møtt med et gjenåpningsgebyr, samt et krav på abonnementskostnader for de månedene hvor tjenesten var sperret.

I slike tilfeller blir forbruker fakturert for en tjeneste de ikke har anledning til å benytte seg av, og tilbyder lar avtalen løpe i stedet for å heve avtalen som følge av vesentlig betalingsmislighold. Forbruker får i slike tilfeller en dobbelt ulempe ved å måtte betale full pris for en tjeneste de ikke kan bruke.

Forbrukertilsynet har forståelse for at tilbyder ønsker å operere med et gjenåpningsgebyr for å motvirke betalingsmislighold. Vi stiller oss likevel spørrende til forholdsmessigheten ved å operere med fortsatt løpende fakturering i tillegg til et gjenåpningsgebyr for en tjeneste som faktisk ikke er levert.

Vi ser det som svært hensiktsmessig at departementet omtaler problemstillingen i forarbeidene slik at tilbyderne er kjent med at forholdet ikke er akseptabelt.

2.7. Fellesfakturerte tjenester

Lovutkastets § 4-15 og forslag til forskrift § 2-7

Departementet foreslår å videreføre gjeldende § 2-12 i utkastets § 4-15, med en forskriftshjemmel for videre regulering av fellesfakturert tjeneste. I forslag til forskrift § 2-7 videreføres bestemmelsene i ekomforskriften kapittel 5a, men med utvidingen at reglene også skal gjelde for alle varer og tjenester som faktureres sammen med elektroniske kommunikasjonstjenester.

Forbrukertilsynet synes at det er bra at bestemmelsene som regulerer fellesfakturert tjeneste videreføres i utkastet til ny ekomlov og forslag til ny forskrift og at departementet foreslår at reglene skal gjelde for alle varer og tjenester. Vi ønsker likevel å oppfordre departementet til å regulere fellesfakturerte tjenester i selve ekomloven, i stedet for at reguleringen blir værende i forskriften.

Forbrukertilsynet har de siste årene mottatt mange henvendelser knyttet til fellesfakturerte tjenester fra forbrukere som ikke forstår hva slags tjeneste det er og som heller ikke mener å ha inngått noen avtale ved bruk av slike tjenester. Disse forbrukerne tar kontakt etter å ha mottatt en høy faktura for en tjeneste de ikke er kjent med.

Vi vurderer at forbrukere vil settes i bedre stand til å avklare sin rettsposisjon dersom reguleringen fremgår eksplisitt av ekomloven selv, og ikke plasseres utelukkende i forskrifts form.

Videre er vi usikre på behovet for å øke nedre beløpsgrense fra kr 250 til kr 500, slik som foreslåes i forslaget til forskrift § 2-7 annet ledd.

I dagens ekommarked tilbys det flere mobilabonnementer helt nede i kr 200 per måned. Vi vurderer at det da vil være uforholdsmessig for forbrukere å skulle motta en faktura for fellesfakturert tjeneste på mer enn det dobbelte av normal abonnementsavgift. I slike tilfeller vil alternativet være å blokkere for tjenestene totalt eller benytte den nedre grensen på kr 500. Vi minner her på at flere forbrukere er interessert i tilgang til mindre kjøp av varer og tjenester og datapakker, men ønsker å beskytte seg mot skjulte utgifter knyttet til spill eller abonnementsfeller.

2.8. Informasjonskapsler

Lovutkastets § 3-7

Forbrukertilsynet viser til felles høringssvar som er utarbeidet sammen med Datatilsynet og som sendes inn som et separat høringssvar.

Med vennlig hilsen

Trond Rønningen
direktør

Dokumentet er godkjent elektronisk og har derfor ingen håndskrevet signatur